

NÓGRÁDI LAPOK

HONTI HIRADÓ

politikai, társadalmi, s közgazdasági hetilap.

Előfizetési feltételek:
 Egész évre 6 ft. —
 Fél évre 3 ft. —
 Értékpénzre 1 ft. 50 kr.
 Előfizetés lehet csupán a kiadó hivatalnál B.-Gyarmaton.
 A lap szellemi részére a a nyilttérre vonatkozó min. n. béselemények a szerkesztésük is közzesndők.

Hirdetések díja:
 Öt hasábos polt sor 5 kr
 Bélyeg minden beiktatásnál 20 kr
 Nyilttér garmond sora 20 kr
 Hirdetéseket felveve a kiadó. Nagyobb és többszöri hirdetések jutányosan eszközöltetnek.
 Előfizetési pénzek, reclamatiók és hirdetések a kiadóhoz intézendők.

B.-Gyarmat, február 1.

Nógrádmegye január 31-én Madách Károly elnöklote alatt közgyűlést tartott, melyen legelőször is felolvastatt az országos főrendi és képviselőházak elnökeinek táviratilag küldött következő gyászjelentése:

"Tisztelt megyei közönség! Hazafiai mély fájdalommal tudatjuk a magyar országgyűlés főrendi és képviselőházának nevében a tisztelt megyei közönséggel, hogy Deák Ferencz folyó hó 28-án meghalozott, országosan rendezendő temetése f. évi február 3-án, a gyászistenisztelet azon hó 5-én fog tartatni. Al-dás és béke lengjen a nagy férfunak hamvai felett. Emléke a nemzet szívében öröklöni fog."

Ezen mindenkiro megdöbentöleg hatott országos gyászhirot Nógrádvármegye közönsége a veszteség nagyságának fájdalmas érzetövel véve, mély bánatának e következő határozatokban adott kifejezést.

1. Miután a dicsöült nagy hazafi Deák Ferencz az erkölcsi és értelmi nagyság legmagasabb fokát érte el, és az 1848-9. évi események után már elveszettnek látott Magyarorszag területi öpségönek önállóságának és alkotmányának visszaszerzése, különösen az ö minden irányban gyözött szellemi hatalmának köszönhető, és így Magyarorszag legnagyobb embere s leghatalmasabb vezöre volt: országos nagy érdemeinek elismerése, és elhunytának fájdalmas érzete jegyzökönyvbe iktatással örökítésük meg, s ez következőleg teljesítettö:

A halhatatlan emlékü

Deák Ferencz

országos nagy érdemeinek elismerését és elhunytának fájdalmas érzetöt,

Hálás kegyelettel ide iktatta

1876. évi január 31-én,

Nógrádvármegye közönsége.

2. E megye minden közpöületen 8 napon át gyászlobogó hirdesse a veszteség nagyságát, s a boldogultöt e megye székhelyén jövö február hó 8-án gyász-istenisztelet tartássök és ennek rendezésövel Madách Károly alispán Kacsokovics Lajos, Reményfy József és Pajor István bizottsági tak urak bizatnak meg.

3. Mai naptól kezdve 8. napon át az egész megye területén minden zene és nyilvános tánczvizalom szüntettesök be.

4. Hogy a dicsöült nagy hazafi földi maradványainak Budapesten jövö február hó 3-án tartandó temetési ünnepélyénél a magyar nemzet hálás érzületéhez, kegyeletéhez és tiszteléséhez képest e megye is illöen képviseltesök, — gróf Gyürky Ábrahám főispán ur ö méltósága — akadályozása esetén pedig Madách Károly alispán ur elnöklote alatt: Alk György, báró Andreánszky Gábor, Balás Antal, Balogh Antal, Baratta Alajos, Baumgarten Antal, Beke Albert, Beniczky Gyula, gr. Berchtold Richard, Blaskovics Ferencz, Bodnár István, Bozó Pál, gróf Cebrián László, gróf Crouy Vilmos, gr. Degenfeld Lajos, Desseffy Otto, Lomján Pál, Farkas Károly, Feisztl József, Felsenburg Henrik, gr. Forgách Antal, gr. Forgách József, Fráter Pál, Fridiczky Lajos, Gazdik Lajos, Glac Pál, Grimm Lajos, Gyürky Béla, Hanzölly László, Harmos Gábor, Huszár Károly, Huszár István, Huszár László, Jakabfalvy Károly, Jeszenszky Danó, Imády Károly, Károlyi János, Komjáthy

Anzelm, Laszly István, Luka Gusztáv, Luzzenszky Gusztáv báró, Madách Aladár, Majer Károly, Mészáros Sándor, Mocsáry Ödön, Muzalay Sándor, Niczky Pál, Pajor István, Plichta Soma, Pokorny Gusztáv, Pongrácz Károly, Pulszky Ferencz, Pulszky Ágost, Reményfy József, Scitovszky János, Sréter Alfréd, Szabó János, Szakáll Ferencz, Szent-Iványi Ferencz, Szent-Iványi Farkas, Szilárdy Ödön, Szilassy Ferencz, Szontagh Pál, Veres Pál, Világhy Mihály, gr. Vilczek Ede, Vladár János és Zemlinszky Rezsö ezennel megválasztott megyei bizottsági tag urak, Elsztner Ferencz főmérnök, Szerömy Gábor és Plachy József szolgabirák azon utasítással küldetnek ki, hogy a temetési nap reggeli 10 óraker főispán ur ö méltóságának a „Hungária“ czimü szállodában lévö lakásán össze gyölve, s megye méltóságához illö számban jelenjenek meg, s adják meg a dicsöült nagy hazafinak azon végtiszteletet, melylyel a haza nagy halottja iránt tartozik.

Miröl a kiküldöttek mihez való alkalmazkodás a járási szolgabirák és Losonez város polgármestere pedig további intézkedés végett értesittetnek, a megye közönsége pedig hirdeteményileg fog értesittetni.

Komjáthy Anzelm,
 főjegyzö.

Deák Ferencz temetése.

Emberemlékezet öta legnagyobb temetés, melye itt kösölünk. Nincs ország, a mely mély fájdalomkban ne osztoznék. A külföld számos küldöttei által képviseltette magát. Czim és rangkülönböség nélkül mindenki lerövtá végtiszteletti háláját a halhatatlan nagy férfiú ravatalánál.

Tizenegy órára volt töve a gyászszertartás megkezdése, s alig hogy elöti a kilencz órát, már is sietott minden hivatalos személy elfoglalni helyét a ravatal körül. A megyékböl feljöött küldöttek, a főváros hatósága, a rokonság, a hírlapírók és képviselök már tíz óraker teljesen elfoglalták a számukra kijelölt helyeket. A rendezöknek mindig több és több a dolguk. „Helyet a reichsrath küldötségének“ — kiáltják tizenegy óra felé, majd jó utána „helyet a lengyelek küldötségének“, s megjelennek a szenedésben és harszban hü testvéreink és szomszédaink a lengyelek. Mindkét küldötség koszorut tesz a koporsóra.

Alig erre megszólal a rendezök hangja és lát-hatavá lesz fehérbömbök feketébe ében fa botjuk, a mint jelentik: „helyet ö fenségeiknek“, s rá megjelen József főherczeg népszerű alakja nevével, továbbá Coburg főherczeg és öa a honvédezésre a család nótá-gjaival. Végül rövid egymásutánban megérkezik a király képviselője báró Mondel főszárnysegéd, Nopcsa a királyné főudvarmestere és képviselője magyar disz-atillában, s Andrássy Gyula gróf honvéd tábornoki egyenruhában.

A koporsón csupán a király és királyné kaméllia koszoruit bagyták meg a fejet rejtó oldalon.

A koporsó lábánál maradt 13 koszoru közt ott voltak balra a szabadelvü párté, József főherczegé, a képviselőházé, Zala megyéé, Budapest fővárosé; jobbra a pesti kegyesrendűeké, Coburg herczegnöé, az orsz. képviselök nejeié. Ezeket a koszorukat a többiekkel együtt egy külön kocsi-ra aggatták, mely közvetlenül a hatfogatú gyászokosi elött ment.

A koporsó körül számtalan gyertya lobogott, elöl, a koporsó lábánál két fákllya lángolt, ezek közt fekete térdöplö, három fekete támlány, a herczegprimás és a két segédlö löpap részére. Fejtöl két kandelaber számos lángja vetett fényt a fekete falakra.

A gyászölö közönség itt az oszlop csarnokban következő sorrend szerint foglalt helyet:
 A ravatal lábánál a papság jobbról és balról a ravatal mellett a család tagjai álltak.

Oldalt következtek ezután balról: a különbözö törvényhatóságok küldöttei, Budapest és Zala törvényhatóságai, a katonaság, külföldi egyesületek és consulok. Jobbról: az egyesületek és társulatok, királyi bíróságok és állami tisztviselök.

A ravatal fejeinél közepén: a főherczegi pár, jobbról: Mondel báró, király ö felsége szárnysegéde és képviselője, balról: Nopcsa báró, királyné ö felsége udvarmestere és képviselője.

Ezután a kis lépcsö aljánál álltak a magyar miniszterek.

A nagy lépcsö elején kettös emelvényen a képviselőház és főrendiház elnökei. mögöttük a reichsrath képviselőházának elnöke s az urak házának alelnöke, és a horvát tartománygyűlés elnöke. A folyosó több részét az országgyűlés két házának tagjai foglalják el, a bécsi reichsrath és a zágrábi tartománygyűlés küldötteivel.

A nagy lépcsö fejein végül, a nagy fehérbömbök elött, az akademia tagjai foglaltak helyet.

A koporsó baloldalán Deák Ferencz legközelebbi rokonai állottak, kik ott voltak beteg és halotti ágynál is: a Nedebzky-család hölgytagjai, s dr. Kovács S. Endre neje és leánya gyászban, könnyes szemekkel.

A lépcsözetben, mely a Vörösmarty fáttyollal takart szobrához vezet, alöl Széll Kálmán, Vörösmarty Béla állott, Széll Kálmán neje szintén a gyászölö rokon családtagok közt vala. Az első lépcsön állottak a miniszterek Tisza vezetésö alatt, mindanegyben diszmagyar gyászöltönyben. — A főlépcsötöl balra volt felállítva a táborkar is, köztük Edelsheim-Gyulai, három honvéd tábornok és nyolcz osztrák tábornok.

A reichsrath alsóházából jelen voltak Dumba, Rechbauer és Suess; a felsóházból Trautmandorf gróf, gróf Wilczek, hg. Lichtenstein, és herczeg Schönborn. A lengyel klubb részéről Smolka, Czarkowszky és Kozlovicz mind lengyel nemzeti diszben a felsö lépcsözetön foglalva helyet.

Az egyháziak részéről Ivacsokovics patriarcha, több görög-keleti löpap, Török Pál superintendens, Goduly superintendens, száz papok, és a bécsi egyetem 24 magyar ifjúböl álló küldötsége.

A gyászszertartás háromnegyed tizenegy után vette kezdetét, midön a hátsö lépcsözet felöl megjelent Simor herczegprimás és a czelebrálásban segéd-kező löpapi kíséret. — A koporsó lábánál állottak meg fényes gyász-ornatusban: Simor herczegprimást selyem, arannyal dusan öttört palást takarta, mint szintén a többi löpapot; fejtöl belöl fekete, kívöl arany nyal lepött süveg födte, mely impozans képet nyújtott a többi fehérbömbök és arannyal borított löpapi süvegek és palástokkal együtt. A primás jobbján Zalka györi, balra Kovács pécsi segédkezőt s kíséretében volt Samassa egri érsek, Ipolyi besztercebányai, Császka szepesi püspök, Németh József csanádi püspök helyettes, Szanczer szatmári kanonok. Székács József, Kolozsvárröl az unitárius egyház küldötsége három görög keleti zárdafenök (kaluger), az öbudai hitközség főrahija, és több főrahibi. Ekkövekkel kirakott mitrahájával, keleti fényben tünt ki a nagyváradi görög püspök Olteanu János, a jelenvolt Ivacsokovics szerb metropolita is.

Tizenegykor kezdö a szertartást a herczegprimás, az énekkar megzendítö a gyászéneket: „Requiem aeternam dona ei Domine.“ — aztán a herczegprimás beszentöle a koporsöt féltizenkettökor.

Ekkor be levén végezve az egyházi szentölés Ghyecy K. kezdö el a beszédet.

Ghyecy beszéde szó szerint így hangzott:

Tisztelt gyászölö gyülekezet! Tizenöt évvel elött, mint az 1861-dik esztendei országgyűlés képviselőházának elnöke, a haza két nagy polgárának hült tetemeit kísérem airjokba. Csak neveiket: Palöcgy László és Teleky Lászlöt kell említenem, hogy megtalálják önök hazafias tetteiknek hosszú jegyzököt évkönyveinknek lapjain.

S most megújult szomorü hivatásom, midön a haza azon polgárának ravatala elött állok, a ki a legnagyobbak egyike volt azon nagyok közt, kiket történelmünk évilapjai felmutathatnak. Nem lehet feladatom e nagy férfiú életének rajzát adni, összes tövékenységének történetet elmondani. Magyarorszag negyven éves történetét kellene elmondanom, ha azt tenni akarnám.

A nehéz feladat, mely e pillanatban reám sulyosodott abtöl áll, hogy gyenge szavammal egy nagy nemzet fájdalmát tolmácsoljam azon nagy veszteség felett, mely azt, e nagy fiának halálával sújtotta.

De hol veszek saját, keserüséggel telt koblomban szavakat e veszteség feletti fájdalom esetelésére? Ha meg kell, a mint meg kell ez alkalommal ezt kísérelnem, csak egy móddal; a boldogult nagy férfiú érdemei egyrészenek jelzésével kísérelhetem meg.

Hajnathasadtá elött fényesen világitanak az égen a csillagok; de fényük nap felkeltevel nem szünik meg, csak eltönik szemünk elöl. Így vagyunk gyakran azon érdemekkel, melyeket nagy férfiak az emberiség javának előmozdítása körül, és emberi tövékenység ezen végtöletlen terén, hosszú évek lefolyása alatt szereznek maguknak. Tisztelettel, bámulattal, hálával tölti el koblunket egy nagy töttök, egy remek műnek, egy nagy találmánynak s elmélete azok iránt, kik azt létesítették s ezen érzés ölénkösége mintegy homályt vetve azon férfiaknak korábbi, nem kevésbé nagy, de nem annyira feltönd, nem annyira rögön eredményes cselekedeteiro, képe, egy időre legalább azokra a feledékenység tátyolát borítani. Pedig az

emberek úgy, mint a nemzet élete, szakadatlan, folytonos, elmerem mondani, logikai láncolata az okok és következmények. Nagy tettek és nagy művek nem egy napnak szüleményei; sok egyének kell megelőzni azokat, hogy létesítésük lehetséges legyen.

Az 1867-iki kiegyezés, melyet az örökké nevezetes hasznói cikkkel kezdeményezett a államférfiai bölcseséggel minden akadály dacára keresztülvitt, kétségkívül legnagyobb tette Deák Ferencnek. De sok egyének, sok és nagy érdemeknek kellett ezt megelőzniük, és oly sulyt kölcsönözniük az egyszerű magánpolgár szavának, hogy ezen, történelmünkben korszakot alkotó és a nagy monarchia belügyeinek rendezésében oly nagy jelentőségűvé vált esemény általa létesíthetessék.

Az 1832, december 16-ikán kezdődött és 1836. május 2-ikán végződött országgyűlés volt az, mely megkezdte letenni állami nagy átalakulásunk alapjait. Ezen országgyűlésen, 43 esztendővel ezelőtt 1833. május 1-jén, lépett fel Deák Ferenc, mint Zalamegye követe legelőször a nyilvánosság pályáján részt vett azon országgyűlés egész folyamában. Első fellépésével mindjárt az országgyűlés vezérei között foglalt helyet és csakhamar annak szellemi vezére lett. S nem hozott ezen országgyűlés alatt törvényt, mely magán nem viselne szellemi fensőségének, belátásának, — s mint a következmények utóbb minden kétségen kívül helyezték, nagy állami átalakulásunk öntudatos előkészítésének, kezdeményezésének nyomait. Ezen országgyűlés szabályozta az urbéri viszonyokat, s az e szabályozással karöltve járó országos tanácskozások ezen viszonyok tarthatatlanságát tüntetve fel, nagyban előmozdította azoknak egy későbbi nagyszerű kezdeményezés folytán, rövid 12 év múlva történt végleges megszüntetését. Ezen országgyűlés alkotott törvényt a tagosításról és összesítésről, s ezen törvények már eddig is országunk nagy részében megváltoztatták földünk alakját. Virágzó gazdaságokat létesítettek kopár pusztaságok területén; nagy mérvben jüvedelmezőbbé tették földünket. Ezen országgyűlés alkotott legelőször törvényt az ország közjait és kereskedését előmozdító magánállalatokról és ezen szűk körű kezdeményezésből időnek jártával vízi és vasutaink, megengedem, sokban téves, de egészben és következményeiben nagyszerű zendszere fejlődött ki.

Ezen országgyűlésen az I. Ferdinánd magyar királyi címe iránt támadt kérdések alkalmat szolgáltatottak a nemzetnek azon közjogi viszonyok megfontolására, mely köztünk és a felső többi országai között, időnek jártával, törvényeink ellenére keletkezett; felébresztették és felelevenítették a nemzetben elvülhetlen jogainak már csaknem enyészni kezdő öntudatát és ismeretét, ellenállhatlan törekvést ébresztettek fel a jogok visszaszerzésére és így hosszú, nehéz küzdelmek után első kiindulási pontjaul szolgáltak azon közjogi alapnak, mely jelenleg felső urunk államai között létezik.

Ezen országgyűlés alkotott törvényt az ingatlanoknak bírói marasztalás esetében bírói zálogadás helyett árverés útján eladásáról s bármily igénytelennek bármennyire tisztán magánérdekűnek látszassék ezen törvény, mégis egy maga elé volt arra, hogy ne csak megingassa hanem a belső mellőzhetlenül kifejlődött következtetések ellenállhatlan erejével átalakítsa közigazgatási rendszerünk, alkotmányunk, társadalmi életünk alapját.

Ezen törvény ugyanis ingóvá tevén a földbirtokot, ingatagabbá tette a hitellel szorult összes birtokokat, s ez, és egyéb okok és események hozzájárulása időjártaival elkerülhetetlenül tette, mindenesetre pedig nagyban előmozdította az általános birtokképeség kimondását, az ősiség eltörlését, a hiteltörvényeket, a közös teherviselést, jogegyenlőséget, és a népképviseletre alapította az alkotmányt.

Csakhamar meg is történt, minek ezen kezdeményezés után okvetlenül megtörténnie kellett. Rövid 4 év múlva, a 36-ik esztendői országgyűlés bezárása után és pedig Deák Ferencnek csaknem kizárólagos közreműködésével meg lett alkotva a váltótörvény. Négy év múlva ki lett mondva az általános birtok- és hivatalképeség és ismét 4 év múlva, akkor már rohamosan elősegítve más nagy események által életbe lépett a közös teherviselés, a jogegyenlőség, a népképviseletre alapított parlamenti kormány.

Azon törvényeknek kezdeményezésében és megalkotásában, melyekkel az 1836—40 esztendői országgyűlések nagy állami átalakulásunkat megkezdették, nagy része volt mindenesetre a haza sok más jóles és nagy polgárainak; de senkiük nagyobb része nem volt, mint ezen országgyűlés szellemi vezérének, Deák Ferencnek. O mely belátásával, lángeszének világalával hamar belátta ezen törvények nagy fontosságát, megszabható horderejét, elutasíthatlan következményeit, s áthatva a szabadság, alkotmányosság és jogegyenlőség magasztos eszméitől, jobban ismerve, mint bárki más, az ország jogait, és a korona s nemzet érdekeit mindig szerencsésen tudván egybevetni, az örök igazság szent szavának hirdetésével megnyerto pályatársainak meggyőződését, bölcs tapintatával és közbenjárásával kiegyenlített, vagy ha ezt nem tehető, érveinek sulyával legyőző az ellentétes nézeteket, s jellemének széplötlen tisztaságával, törekvésének önzetlenségével, szárdékainak becsületességével ellenfeleinek táborában és általános bizalmat ébresztvén maga iránt, ő volt az ki kétes, nehéz helyzetekben megtalálta az utat, mely követendő volt, és követve sikerre vezetett.

Az 1842 ki országgyűlésben Deák Ferenc nem vett részt; mert megyéjének az ő nézeteivel az addó tárgyban hozott ellenkező utasításával abban részt vehetni nem velt. Elmaradása ellenkezett az egész nemzet óhajával; de újabb bizonyítéka volt Deák meggyőződése őszinteségének, jellemo szilárdságának, s újabb bizonyítéka egyszersmind azon magas állásnak, melyet ő férfiú már akkor a közügyek terén elfoglalt, mert elmaradásával s erről már magam is bizonyosságot tehetek, a vezéri szellem hiányozván, a 43 ik esztendői országgyűlés mind azon nagyszerű törekvések mellett, melyekkel folytonosan foglalkozott, csaknem eredménytelenül oszlott szét.

Az 1847 ik esztendői országgyűlés kezdetén, Deák Ferenc betegség által gátolva, nem jelenhetett meg; de megjelent azonnal midőn meg indult azon nagy nemzeti mozgalom, midőn e mozgalom vezetői között foglalt helyet az első miniszteriumban.

Szava a régen elfojtott szenvedélyek heves kitörése volt, a fegyverek zajában elhangzott ugyan; de tanácsainak bölcsesége a beállott következmények által sokban igazoltatott.

Midőn azután a nyomás, mely az 50-es években e házra nehezedett, saját sulyának nagysága által elgyengült és az 1861-iki országgyűlésen a politikai működésnek némi tere nyílt: Deák Ferenc volt ismét az, ki ezen országgyűlés végén, az általa szerkesztett

romek feliratban a legnagyobb mértékű érvekkel, hazafu nemes eszméi által sugallt, a népek mindou réteget villanyfolyamként átható ihlettséggel újból feloldító az ország elvülhetlen jogait és hazafias lekötök erejével egyesítvén minden pártárvialatot, újból megárlárlította a nemzetben azon állhatatos kitartást, melylyel a törvényesség korlátai között visszakövetelte jogát.

Ezen naptól kezdve Deák Ferencz volt független minden szem az országban. Tőle a nagy, a bölcs férfiútól, kinek már annyi üdvös kezdeményezést, annyi nagy horderejű törvényt annyi bölcs intézkedést, tanácsot köszönt a nemzet, várta mindenki a vezéri szót, az utnak kijelölését, mely a nemzetet kétes, veszélyes helyzetéből kibontakoztassa.

És Deák Ferencz megfelelt a feladatnak, melyet a nemzet tőle várt. Államférfiai bölcseséggel felhasználván minden kedvező alkalmat, egyaránt bírva a koronának és az ország többségének bizalmát, kezdeményezte, tervezte, és a korona és a nemzet közös egyetértésével létesítette a kiegyezést.

A kiegyezés nem adott önálló állami függetlenséget az országnak, mely más országokkal egy felsőges fejedelmi háznak örökös uralkodása alatt összekapcsolva van de szabályozta, körvonalozta azon külön állást, mely az országot e kapcsolatban megilleti. Nem adta meg mindazt, a mi követeltetett; de megadta azt, a mi a létező körülmények között elérhető volt. Kezébe tette le a nemzetnek saját belügyeit; befolyását biztosította azokra, mik másokkal közösek. Visszavezette Magyarországot az európa államok társaságába, melyből már kitörölve volt. Visszaadta a hazát a nemzetnek és annak fentartását és felvirágoztatását attól, a mi nélkül állam nem állhat fenn és nem állott fenn soha, államférfiainak bölcseségétől polgárainak hazaszeretetétől tette függővé.

Az nemzetek sorsa Isten kezében van. A jövődőt senki sem tudhatja, de a csapás, a veszteség, mely a jelenben ezen nagy férfiú hálálával a nemzetet sújtja megmérhetetlen nagy, kipótolhatlan. Bizonyítéka ennek azon őszinte részvétel, melylyel ő Felső és királyi és Felső asszonyunk a királyon és a felsőges uralkodó háznak más tagjai a nemzet méltó fájdalomában osztoznak. Ezen kegyeletes részvétel újabb bizonyítéka Deák nagy érdemeinek; bizonyítéka Felsőges urunk és Asszonyunk legmagasabb érdeklődésnek közügyeinkért de bizonyítéka egyszersmind a korona és az ahhoz hódoló mélytiszteléssel hiven ragaszkodó nemzet között fenn álló azon szívélyes viszonynak, melynek fennállása nagy részben azon férfiúnak érdeme, kinek holttestem e ravatalon fekszik.

A fájdalom és bánat ezen sajtó érzései között is vigasztal szolgálhat a nemzetnek hogy ha bár eltűnt és örökre eltűnt a nagy szellem köztünk, de fennállanak alkotásai, s nagy szellemének hatása a honpolgárok szívében hiven őrzendő ereklye termékeny mag gyanánt örökölni fog.

De mit mondjunk mi, az országgyűlésnek tagjai? Kik annyi évet együtt töltöttünk a boldodulttal, egy a köz mint a magánélet körében; kik naponként tanui voltunk szellemi fensőségnek, mély bölcseségnek, emberszeretetének és becsültségének, egyszerű életmódjának, igénytelenségének a szerencse kedvezési tetőpontján, csüggedetlenségének a legnagyobb nehézségek között, önzetlenségének széplötlen jellemének s háboríthatlan hazafiságának az élet minden kipróbáltatásai és viszontagságai között. Számunkra nincs vigasztalás.

KÜLFÖLDI LEVÉLEK.

Az idegen ország.

Mai kor szokása, hogy egy eddig ismeretlen egyénekkel legelőször is és mindenek előtt azt kérdezzük: „milyen firma?” S csak ha a válasz „jó” — akkor kérdezősködünk tovább. — És ez nem rosszul van így. Hadd tudja kiki, kivel van dolga: maholnap már árarcos bálókra is alárc nélkül járunk!

Különbö intézkedése az Isteni gonbriselésnek! Tehát mindjárt bálba menjünk? Ó igen! igen! menjünk! Mondja kacsoit össze csapkodva a kis Janette és Paulin. — S a közbe néznek merően ezekre a sötét betűkre; hogy merik azok őket kicsinyeknek mondani? — Hisz Borcsa dada, kisasszonyoknak mondja őket a mióta emlékeznek, — nem, — még előbből, mikor még olyan kicsinyek, — bocsanat, — nagyok voltak mint a kis ujjam, akarom mondani, mint egy nagy ujj, s most ott vannak hogy — — hogy az az „ostoba” Béla már azt is mondta Janette-nek meg Paulin-nak hogy, — „nagyam” . . . tréfából „Oh” az a derék, — szeretetre méltó Béla. Igen két év múlva nagyságos kisasszonyok lesznek. A mama már meg is mondta Borcsa dadának hogy két év múlva őket annak szólítsa. Ugy! . . .

Artatlan szenvedély! boldog fiatalság! Mi kár hogy csontjaim nem hajlandók vágyaim — azaz hogy Janetteim vágyainak teljesítésére. Fussatok csak. Lassan majd csak én is oda érek.

— Tehát a „jó firma” — Ez a jelszó. — Ez után törekszik mindentki.

Egyenes és görbe utakon, nyílt és titkos eszközökkel kerestünk valamit, s ez a valami a „jó firma.”

Összegyűjtünk tudományt, gazdagságot, megvonjuk magunktól nélkülözhetetlen filléreinket, nappalá fordítjuk ajjainkat, kockára tesszük egészségünket, — s hozzá mellékelve életet, vért nyugalmat és boldogságot egy költeménybe göngyöljük és oda hurcoljuk egy bálvány oltárára — s ez a bálvány a „jó firma!”

Bizony kegyes munkát cselekednek — a ki a szent papucsa nem sajnálna egy pár ábitatos csókot

oda cuppantani hogy ez a „jó firma” is felvetessék a szentek sorába.

Persze hogy nem lenne könnyű dolog napot találni számára, hanem egyelőre a szűk évek az az egy plus napja is megtenné; vagy pedig legyen minden esztendő szűk év!

Hiszen úgy is valamennyi megszökik. Furcsa! A melyik legtovább marad nálunk arra ráfogják, hogy megszökik.

Lám mit nem tesz a „firma?” Mindezek után Janette nagysám a ki álmos fővel megint csak előveszi az ujságot — (leczkéje is van, de bál után nem tanulhat.) — alig ha fogja elengedni a válszt kérdésre: ugyan hát milyen firma az az idegen ország?

Csak hogy valamit jellemezni nem oly könnyű ám mint azt pajkos nagyam gondolja. — Nagy emberok csak haláluk után szokták a történet írók jellemezni. — Hát nagy országokat? . . .

Talán várjuk ho míg meghalunk? Mi ráértünk, mi kicsinyek vagyunk.

Nem Janette, nem: de magyarország. — Oh látom hogy most nem tud tréfálni, megmondom hát, meg: hogy az a firma, semmivel sem több se kevesebb mint — — német firma!

S most egészen megkönnyebbültem, mert elröptt a lidérc, mely szívemet már oly régen nyomta, mert el mondtam, a mi oly régen forrt bennem, s a mit megmondani olyan régen vágytam.

Rosz nyelvek ráfogták, hogy Berlin, intelligens város. Hja! vannak emberek a kik úgy keresnek konyert mint a róka sajtot. . .

Egészen vévo — mégsem mondhatni hogy nincsen igazuk, mert ha külsőségekből lehet következtetni, akkor azon körülmény, hogy az „intelligens blatt” legolvasottabb lap Berlinben — méltán mellettük fog tanuskodni.

A következtetés egyszerű. A hol legtöbb cilinder fogy el — ott legtöbb — magyarnak kell lenni. A hol legtöbb csikós kalapot hordanak — az Berlin.

Ezért még egyszer összekapunk, hogy a csikós kalap magyar viselő-e vagy porosz?

A hol a legtöbb gazdasági lap megbukik — ott bizonyosan legkevesebb a gazda. Magyarországon legalább sok falut bejárhat, míg egy valódi gazdára akad. A logika nem csal. A hol pedig legtöbb „intelligens blatt” fogy el, hogy no lenne az a nép, az a város intelligens?!

Az az „intelligens blatt” pedig olyan ujság, a melynek szerkesztői személyzetét maga a „rodacteur” is alig volna képes összeszámolni. — Nem egy hazánkbeli lapszerkesztő sohajjal olvassa majd a sorokat. — S nekem fáj az ha másnak fájdalmat okoz, de a valót tagadni nem lehet.

Ambár teljes tudatában vagyok annak hogy, ha mai nap valaki bátorságot vesz magának, hogy az igazat megmondja, ha nem is kell arra számítania hogy beförök a fejét, de elismerésre még kevésbé számoljon. — Igazat mondani például nők irányában ha nem is vétek — de kegyetlenség!

De feledem hogy idegen országban vagyok. — Mert itt ugyan óvatossággal legyen a fiatal ember a szavak megválasztásában. S mikor tán azt hiszi hogy most ezt a nőt bókjai halmazával meghűdította — akkor csalódik csak valóban!

Ó, a nők itt a tekintetben igen tisztán látnak; fáradozásodért nem maradnak adósk, csak hogy bizony abban nem nagy a köszönet.

Avagy jól esik az valakinek ha egy más valakit szónoklata egész erejével, ékesszólása teljes tüzével egy egész éjen át arról akarja meggyőzni, hogy őt mennyire tiszteli, szereti, imádja. És az a valaki halmiskás mosollyal azt kérdezi tőle: ez mind szép, és mind jó hanem meg van Ön orról saját maga is győződve?

Akkor ah akkor eszedbe jut hogy vannak anyagok, a kik nem hogy égbé emelnének — de a földre vonzamazak . . .

— És még milyen tarka az a szerkesztő közönség. . . Mert az „intelligens blatt”-ról szölok. — Található itt emberek a kik a tudomány művészet és mesterség minden ágát képviselik. Táncz mester, a ki hat óra alatt megtanít minden tánczra, nyelvmester, a ki tanulás nélkül megtanít négy-öt nyelvre, vívómester, rajzamester, borbély, gépész, csizmadia, ó-könyvke-

Azt mondhatjuk legföljebb, — de ez is csak élelmi fájdalom érzetét, — hogy azon férfinak társaságában engedett élni sorsunk kedvezése, kinél nagyobb állandóbb befolyást békés úton nemzetére egy magán polgára hazának még nem gyakorolt, s kinél neve és emléke mindaddig, míg magyar él a földön feledhetlen lesz.

Aldás és örök béke longjen hamvai fölött.
A beszéd végeztével a díszörség felemel a koporsót s megindult az óriási meneta temető felé pontban tízenkét órákor — beazenteltetés után — a koporsó a hatfogatú gyászkoszra helyezett s ezzel a menet lassan, minden fenakadás nélkül megindult a pontban két órákor a temető kapujába ért. — Három órákor a temető mint télen rendezésen úres volt már, csak a sírköve mellett állt még néhány családtag s egy-két jó barát. Kovács László háznagy volt az utolsó, ki a sírköve mellett elbágyta. És ezzel a korepesi uti temető egy nagy halottal, s a nemzet pedig egy zarándok helylyel gazdagabb lett.

Ő felsége a Királyné Deák Ferencz temetését Koburg hercegnővel nézte a Koburg palotából. Ő felsége gyászöltönyben az egész menet átvonulását megfigyelte. A királyné innen fel 1-kor távozott, mikor a nép a Ferencz-Józseftérrel már elszéledt.

A királyi palota ablakaiban ma két nagy fekete zászló lengett Deák Ferencz emléke iránti tiszteletből.

A vidékiek. Az utolsó két nap alatt a déli vas pályával Budapestre érkezett 2300, az osztrák államvasuton 4622, a magyar államvasuton 3738 személy. — E számokhoz nincs adva a ma reggel ide érkezettek mennyisége, pedig ez teszi a legtekintélyesebb számot.

A koszorús kocsin három palmaágot láttunk, kettőt Soyderholm E. virágkereskedő, a harmadikat az országgház ajándékozta.

A Koburg palotát, mely gyönyörűen volt feldíszítve, Brummer vonta be gyászkosztványokkal s ugyanúgy több mint négyezer gyászlobogót készített a nagy hazafi halála alkalmából.

Király és Királyné ő felségeik elhatározták, hogy Deák Ferencz arcképet egy magyar festő által saját részükre lefestetik.

A bécsi „Extrablatt“ értesülése szerint — Kosuth Lajos a függetlenségi párt tagjaihoz levelet intézett Deák Ferencz elhunyt alkalmából, melyben a következő helyek fordulnak elő: „A kicsinyes véleménykülönbségek elölmúlnak a nyílt sír előtt. Az első miniszterium utolsó ellótti tagja meghalt . . . én vagyok az utolsó! . . . Két nagy könnyecsap hullott ki szememből, midőn Deák elhunytáról értesültem. Eddig csak Magyarországot sirattam . . . Ma a hazafit gyászolom, nem az ügyet, melyet képviselt. Nem értett engem, de becsült. A legjobbat akarta, s ezért szerettem őt. A szent hős hazai hánt fogadja őt magába s forró könnyek nedvesítik sírját. Én élek és meg vagyok halva — ő meghalt és

reszkedő, kir. szállító, rongyszedő, pénz úzer — és a házassági szándékozók egész serege! szóval mind az a kinek szüksége van a nagyérdemű közönség kegyes pártfogására! . . .

Ha Berlin „intelligens“ közönségét látni akarom, csak a nevezett lap kiadó hivatala előtt kell fel és alá járnom, — azaz hogy állnom az esti órákban, mikor a lap megjelenését ezor kebel epedve várja. — Az utca szinig megtelem és nincs méntés a szabaddalára míg az „előfizető közönség“ mely egyszerűen nagy részben a „szerkesztő“ is nem apad le annyira, hogy a szabad mozgás is lehetővé válik.

Az „intelligens“ Berlinnek mindennapi kenyere. — Berlinben több példánya fogy el e lapnak — mint a mennyi kenyér.

Mert Berlinben nem úgy élnek az emberek mint mi nálunk. — A kenyér az nagyon prosaikus dolog — a német sokkal szellemdeusabb. —

Ha egy lóhúsból készült „deutsch-baeftel“, —hez garnitúrának az „intelligens“ lapot olvashatja, akkor a „jó ebéd“ fogalmának nála egészen elég van téve.

S az idegent arról szokás megismerni, hogy vendéglőkben kenyeret eszik — a mi rendezes inkább sár, mint kenyér, és hogy vizet kér: mert ez által nem kis zavarba hozza a pinczért — nem lévén t. i. palack sem rendelkezésre a miben vízzel szolgálhatna. Ugy segit tehát magán rendezes, ha élelmes — hogy a török poharat kiöblíti, s abba merit vizet. Másoklónben pedig azt mondja hogy „igen sajnálom, — vízzel, — nem szolgálhatok.“

S ez az „intelligens“ lapot apróra szedett betűkkel naponta hét nyolcz ivnyi tartalommal jelenik meg — mind annak dacára, vagy tán épen azért, hogy az egyes költemények beküldői díjazták a szerkesztőt: más szóval e lapban minden sort meg kell venni.

S boldog a halandó, kit a végzetek Berlinben juttatának; annak szellemi táplálékáról itt épen úgy gondoskodva van, mint némely egyházakban a hívek lelki üdvéről!

Az „intelligens“ lapot ott fekszik a „restauráció“ asztalán reggeli kávé mellett: nem hiányzik a „caffé“ ben, s ebédet kiegészítheted vele: és szolgálatodra

élni fog! Könyveim, zokogásom, sohajtásom hadd hasson el sírjához! Jobban imertem őt akár kinél is . . . tiszta lélek volt, Magyarország az ő menyasszonya vala. Ma özvegy, a nemzet árván maradt!“

Levelzés.

Losoncz, 1876. január 26.

Még mindig olyan napokat élünk, melyek kíváncsian az év első napjait szokták jellemozni. Ugyanis nálunk meglehetősen nyomaival találkoznak a társadalmi életnek, a mely nyomokra itt a casinó-egyletben amott a dal- és önkéntes tűzoltó-egyletben, s ismét pénzintézetekben találunk.

Igen szép jellemvonásuk ez intézményeknek az alkotmányosság, melynek erejénél fogva a nevezett testületek állandó bizottságai évenként számot adnak a társadalmi életnek saját közönségük, előtt, de úgy, hogy társadalmi életünk összes közönsége tudomást szerezhet egyik vagy másik egyesület működéséről.

Tehát még mindig a közgyűlések napjait éljük. A legközelebbi vasárnap január 23-án d. u. 2 órákor a Casinó egyesület tartotta rendez évi közgyűlést Szilassy Ferencz úr elnöklete alatt.

Az igazgató jelentésének felolvasása után, mint napjainkban mindenütt, úgy itt is az anyagi ügyek nyomultak előtérbe; melynek áttekintésével kitént, hogy a múlt 1875. év proficit-tel végződött casinó-egyesületünkre nézve, mennyiben a tiszta megtakarítás 30 frtnál többre rugott, úgy hogy az egyesületnek készpénz-vagyona 500 frtnyi összeget tesz.

Igaz, más évek zárata fényesebberedményt tüntetett elő; de hogy a múlt év csak ily csekély anyagi tiszta pénzübeli gyarapodást mutat, annak oka nemcsak az hogy a vidékiek nem voltak oly számban képviselve az egyesületben, mint a múlt években, hanem az is, hogy a 1000 frtot meghalad az összes hátrálék-összeg.

Másod sorban az egyesület szellemi feladatát célzó eszközök vétetvén vizsgálat alá, kitént, hogy az egyesületbe összesen 28 politikai, szépirodalmi s vegyes tartalmú lap jár; mely szám bizonyára csak előnyre válik az egyesületnek.

Végül a szokott tisztújítás tartatván meg, sikerült az egyesületnek már 8 éven keresztül példás odaadással működő igazgatóját, Benedikty Mihály urat újabban is megválasztani, minek következtében a múlt évi tisztikar többi tagja is egyhangulag megválasztott; t. i. titkárrá Ambrus Mór, ügyvéd Gellén Endre, pénztárnokká Vilt József és gazdává Honéczy Gábor urak.

Választmányi tagokká lettek: Alk György, Albrecht Béla, Ausländer Vilmos, Baniczky Gyula, Bizkup Lajos, Bolváry Gellért, Bulyi János, gr. Berchtold Arthur, Cserepy István, Draskóczy Edó, Dienes Sámuel, Galgóczy Antal, Gellén Lajos, Hinkó János, Hartvich Ferencz Hudecz Miksa, Jeszenák Ráfael, Kuncz Elek, Kovács Sándor, Kovarcz Emil, Kovács Ferencz, Laszly István, Murakóczy István, Nádosy Gyula, Oroszy József, Pokorny Edó, Pokorny Gusztáv, Pokorny Sándor, Pettyko Imre, dr. Pongrácz Mihály, Schmidt Albert, ifj. Sorli Antal, Steller Antal, Szigyártó Soma, ifj. Zámory Pál, Farkas Károly, Busbak Ádám, dr. Plichta Soma, Halász Ferencz, Terray Károly, Hodlik Imre, Maritsek Ferencz urak.

Áll este bár kissé megviselt állapotban, ha a színház „büffet“-jében költőd el esteledet. —

— Mert itt bormérésben kávézunk, — kávéházban ebédelünk, és sörházban biliárdozik — a kinek erre is van ideje.

Mert Berlinben tudják az időt becsülni: s előttem sosome volt az idő olyan drága mint itt . . .

És ha valaki nem részesülhet a sora azon kegyében, hogy jogot formálhatna a fentebb említett helyek bármelyikén megjeleni — (s ilyen ember Berlinben hihetetlen számban van) arról azért még nem feledkezett meg a végzet könyve. —

Minden utcaasarokon a legkülönbözött korú és színű grátiák, kínálják az „intelligens“ lapot — bérbe!

A Kisaasszony vagy az asszonyág kedélyesen köti vagy borgol mellette, és a szegény ember egy vagy két fillérért (a szerint a hány oldalt akar elolvasni) megtalálhatja azt, a mire a legnagyobb szükség van: hetenkint egypár tallérkát — egy „meglehető állomás“ képében. —

Ezek után ki fogja tagadni hogy ez az ország valóban — idegen ország. Pedig még csak az ellonkező sarkán sem fekszik a földnek . . .

A mit Berlin ezen kívül azellemi téren — különösen a lap irodalom tekintetében felmutat — az megközelíti a semmit. Hirlap — a mi könnyen gondolható — itt is úgy terem mint a gomba, de az újság regisztrálás nagyon primitív stádiumán s — az első rangú lapok is csak ritkán képesek — felülemelkedni.

Ha szent három hajszál Bismark nem könnyörülne hébe korbá egy — Európát a legkülönbözött kombinációkra készítő távirattal, — egy láthatlan betűkkel teleirt ívet szemlélve csendesesen morghordozni a szivar füst szeszélyes alakjai felett, épen fölélni azzal — mint egy berlin lapot olvasni. —

Vissza sóvárgott tehát lelkem — oda kelet felé s nem nyughatam addig, míg az olvasó körben nem találtam a mit eddig nélkülözöttünk — honi irodalmunknak legalább egy termékét.

Felszólításomra szívesen csoportult a fogékony magyar fiatalság a comitéhez nyújtott a kéréssem köré, hogy nekünk magyar lapot járassanak.

A számvizsgáló, osztályozó és leltározó bizottságok megválasztása után a gyűlést berekesztette az elnök. Vederamo! k-s-1-r.

A Hontmegyei nőgyűlet

Által f. évi január 22-én rendezett tombola bálhoz következők küldtek tombola tárgyakat, egymint: Jancsó Riza 1 munkakosár, 1 dohánytartó. Varga Berta 1 tintatartó, 1 porcellán figura. Schaffellen Adolfné 1 por. figura, 2 virágtartó. Tóth Lajosné 1 óratartó üveg alatt. Neumann Manoné 1 pohár, és egy csukortartó. Pongrácz Emma 1 asztalterítő. Balázs Gézné 1 vizitkártyakosár, 1 tolltörő. Sichter Antalné 2 kép, 1 kosár, 1 figura, 1 gyufatartó. Konkoly Thege Szeréna 1 gyöngytáska. Baross Forster Luiza 4 lámpatálcza. Baig Márkus 1 dohánytartó. Lamy Katalin 1 gyufatartó, 1 hamutartó. Tóth Mariska 1 csukortartó, 1 hamutartó. Berta 2 szalvétatartó. Okolicsányi Gyuláné 1 dohánytartó Tindli Gizella 1 szivartartó (betyár lóháton) Rónay Béla 1 hamutartó. Braumüller Antalné 2 kép, egy zseb napóra. Lipták Nándorné egy csésze, egy kép, egy satul. Mikolágy Gyuláné egy tintatartó, egy könyvjegyzék, egy sötartó. Gyura Adolfné egy gombostű párna, 2 sötartó. Luka Irma egy satul bonbon. Világi Berta egy tén-tatartó. Dombó Károly egy tintatartó, egy gyertya, 1 gyufatartó. Zmeskall Margit egy kanapépárna igen szép himzet, egy kosár, egy óratartó, egy szalvétatartó, egy satul táblát, egy alma gombostűpárna, egy hamutartó, egy szivarból készült otkolón satul. Sveiler Matild egy munkakosár. Agner Danoné egy pohár, egy figura, egy karkötő, egy satul. Sebo István egy por. figura, 6 pár csésze. Juhász Kálmán egy játék. Paczolay Jánosné egy szivartárcza, egy tintatartó, egy portóra való pohár régiesség, egy satul szinte régiesség, egy napló előfántcaont, egy varró készlet. Nagy Ilka egy óratartó, egy gyufatartó, 2 szivar borgolító, egy tódoboz, egy puderozó. Megyesi Sándorné egy tótartó, egy óratartó, 2 gombostű párna, 3 satul, egy kosár, egy játék. Eyeremann Antónia egy virágcsokor. Sárpi Jánosné 2 csésze, egy varrókészlet, egy gyufatartó. Vaskovits Józsefné 3 gyufatartó, egy szbor. Gállik Irén egy tolltörő, egy kosár, egy tárcza, e két utóbbi dinynye magból készült. Kulcsár Józsefné egy csukor egy gyufatartó, egy üveg otkolón. Berko Istvánné 2 virágpohár, egy kosár, egy por. figura. Podhorzky Györgyné 3 gyufatartó, egy legyező, egy lárvá, egy játék, egy figura. Donáth Mariska egy lámpatálcza. Donáth Szilárdné egy gombostű párna egy nyakkendő, egy szalvétatartó, egy könyvjegyzék egy reggeli főkötő, egy lámpafedő. Verobély Józsefné írószerkezet, egy gyűző-állvány, egy doboz csukodli, Majthényi Lászlóné, egy zsebbeli tartó, kékselyem, egy igen díszes csésze lilá-aranyra, 3 pénzárca, egy doboz csukodli. Horváthy Ilona egy szivartartó. Prónay Etelka egy szalvétatartó, egy kosár. Nedeczky Istvánné egy stilt burgonyatartó, egy tintatartó. Balog Mariska egy névjegyzék, egy varrókészlet. Bukovics Györgyné egy kép. Petróczy Vinczóné egy szbor, egy pénzárca, egy kosár. Estli Aranka egy üveg tárcza, flaskó és poharakkal. Pongrácz Balczár Sarolta egy tárcza kézi munka himzet, 2 gyümölcstakaró kézi munka. Ollik Matild egy lámpatálcza, gombostű párna, egy lámpa fedő mind kézi munka. Hederváry Gizella egy gyufatartó, egy virágpohár, 2 virágcsoróp. Regulí Jánosné egy munkakosár.

Persze német nyelven, hogy kivülnk a helybeliek is hamisítottan forrásból meríthessék a szükséges tudni valót a nekik idegen ország felől.

S az eredmény földmúltla várakozásomat.

A „poster lloyd“ a mióta olvasó körünkben megjelent, a legpízkosabb valamennyi közül. — Ez pedig a legillatosabb tömjén magyar önézetünknek, — és büszkeségünknek. —

— Berlin nevezetésegeit kívántam megismer ni. Az operába utasítottak.

S az opera — kivétel képen — meg felelt várakozásomnak. Nem akarom állítani hogy tán azért, mert a zenében nem vagyok szakértő. Oh nem. — Ki nem érez magában hivatást egy operát kritizálni. — A kinek csak jut belépti jegy, az mind született kritikus — ha mindjárt a fűtyülésen kívül semmi hangszerhez sem ért — „különösen;“ s én ne mondhasak competens véleményt a kinek jegy is jutott és a ki magam is . . . nem; — művész nem vagyok.

Az „afrikai nót“ adták. A darab leszámítva a nem sikerült részleteket pompásan sikerült.

Többek között itt kellett arról is meg győződnöm, hogy az a nálunk most oly sokat hangoztatott takarékoság — nem a legkényelmesebb dolog. Az illó helyek úgy vannak berendezve, hogy négy-öt centimeterrel rövidebb lábászár s négy-öt decimeterrel szerényebb periferiával kellene minden balandónak bírnia, hogy a oarabot többszörös megháborodás nélkül élvezhese — persze a negyedik emeleten.

Hja! A műszak a „magaslatokat“ kedvelik — úgy hiszik hogy közelebb vannak az éghez. „Es ne vigy többé a kísértetbe!“ Inkább lemondok mind azon jogokról — a miket eddig sem birtam.

Hogy „magas“ élvezet volt — az bizonyos! De a „mulatni vágyó“ berliniektől ép oly kevésbé irigylem — mint az inyeztől a madár belet — a ferges sajtot — meg a fecske fészket! . . .

K o m l ó .

Salkovszky Melanka egy pohár, egy gyufatartó. Lesztyánszky Sándorné egy himzett szivartartó. Paczoly Mari egy csukortartó üvegből. Berzsenyi Dénesné 2 por. virágcserep, egy himzett pénztárcza lillabárony aranyra. Heldt Ilonka 2 lámpatálcza, egy gombostű párna. Heldt Gizella egy gombostűpárna, egy tolltörő, egy papírkés. Juhász Kálmáné egy pohár, egy vizitkártyatartó. Matuskáné egy pohár. Matuska Gilla egy komóterispó két posztóra hímözve. Somogyi Prónay Emma báróné egy pohár. Malocsei Erzsébet egy üveg pohárral. Szakszti Jánosné egy pohár. Koleszényi Etelka egy csésze. Majlát Istvánné egy szerviz 12 személyre kávé és csokoládébox. Szabadhegyi Gézárd egy virág váza, 2 hamutartó, egy tintatartó. Majlát Imréné egy lámpa, egy könyvjegyzék. Még lett néhány tárgy beküldve, melyekről már mi nem tudunk. A felülvizetéseket jövőre közöljük. Berétel 1020 forint körül, kiadás 500 frton felül. Tiszta jövedelem 500 forint. Elnöm mulaszthatjuk megjegyezni, hogy Balázs Gézárd, Juhász Kálmáné és Donát Szilárdné fíradhatlan körreműködésüknek a berételeknél sokat köszönhetünk, nemkülönben Eyermann Antónia, Nejman Manoné és Szekszti Jánosné fíradhatlanok voltak az énteremnél mi annál is inkább köszönetet érdemel, mivel számtalan nő, kik fel voltak kérve visszautasították, és a közjót tenni mit sem akartak. A bálban nagyobb szeregre menő sorsjegyeket eladtak Szabadhegyi Gézárd, Horváth Miklósné, Balogh Mariska, Balczár Gézárd, Axmann Olga, Szlamka Anna és Paukovits Mariska úrhölgyek, kiknek buzgalmaért köszönetünket fejeztük ki.

Hírek.

A losonczyi önkényes tüsző-egylet alapszabályai a belügyminiszter által a bemutatási záradékkal ellátván, nevezett egylet legközelebb végleg meg fog alakulni.

Hírszer. Hajnik Béla ügyvédjelölt és a „Losonczyi Lapok” volt munkatársa február hó 5-én vezette oltárba a hája és szellemes Urkón Margit kisasszonyt. Az ég kísérsje a szép frizyot mindenkoron!

Losonczyi sorsolási krónika. Míg január havában már csak egyetlen egy bál volt, a csizmadia ifjúság bálja, mely 20. este tartatott meg a casinó nagy termében: addig február hóban a különféle táncmulatságoknak még egész sora kínálkozik, u. m. február hó 8-án a Tót Antal által rendezett táncmulatság a sörházban; továbbá a hó közepén a losonczyi önkényes tüsző-egylet bálja, melynek napját a 30-án a tárgyban tartott értekezlet alapította meg, azután az erang. nő-egylet sorsjátékkal összekötött bálja február 24-én a végre Kovarcz Emil zenetanár nagy hangversenye; melyet szintén táncmulatság követ, február hó 28. — Ezen a losonczyi társadalmi és zenei életre nézve epochálisnak ígérkező hangversenyre vonatkozólag a következő érdekes részletekről tudósítunk. Ez alkalommal a többi közt a Hugenották negyedik felvonásának nagy kottája és a fegyverzenetelési kar is elé fognak adni. A női kar mintegy harmincz helybeli hölgyből

alakult, kik úgy a felsőbb mint szintén a középosztályt is képviselven ezen osztályok oly igen kívánatos társadalmi egybeolvadását a legzebb uton segítik létrehozni. A közreműködő hölgyek mindnyájan egyenlő egyszerűséggel akarunk öltözködni s hogy az egyenlőség még nagyobb mérvű legyen, mindnyájan egyenlő bokréttakkal lepotnók meg, melyek resten készülnek. A férfi kar száznál több tagból álland u. m. a daleyket közel harmincz működő tagjából és körülbelül nyolcvan tanító közpö intézeti növendékből. A magán részeket Kollman Amália úrhölgy ó nagysága és Sorli Antal úr fogják énekelni. A zenekart pedig négy zongora pótolandja, melyeken nyolcz személy fogja a hangverseny rendező által zongorára átírt kísérőket játszani. — A hét vármegyére szóló hangverseny után fényes bál lesz, melynek rendezése avatott kezekre bízatik a melyre mint hírlík, már is minden felől készülnek. Ezek után nem marad egyéb hátra, mint hogy Kovarcz Emil zenetanárnak a nohéz do szép vállallathoz a legjobb sikert kívánjunk. S ez töle, ki oly öszentlenül fíradozik körünkben a szépségek hangokbani nyilvánulását elővarázsolni, nem is maradhat el! Hiszünk a roménylúk do szeretni is fogjuk!

A tombolából rendező bizottsága által ezenel tudomásul hozatik, hogy a f. hó 19-én tartandó estélyen az első karzat gyanánt a jobb és baloldali karzatok első sorai fognak berendezetni.

Polgári piknik az országos gyász miatt f. hó 13-ára halasztatott.

Csalánnybál F. hó 26-án mint halljuk a megyeház nagy termében fog rendezetni. — A rendezést több b. gyarmati fiatallembor vállalta el. — mint halljuk díszes köröndözés közűk a farsangon B. Gyarmaton tartandó utolsó táncestélyre. —

A szírákí ifjúság az ottan virágzásnak indult Kassidó egylet javára e hó 22-én rendez egy nagyobb-körű táncszünetet. —

Ipolysági bál tudósítunk a következő ezikkben esett lényegeseb sajtóhírek közgázitását jelzi: Balogh Mariska helyett olvasandó Balogh Marika — elnök sorában helyett olv. első sorában — Iránka L. helyett olv. Isánka Leona — craval helyett olv. craval, végre végkép kimaradt a bál tánczó hölgykoszorú sorából: Petróczy Vinczéné.

A b. gyarmati isr. hitközség Deák Ferencz temetésére napján gyászistoni tiszteletet tartott s a gyászlobogót kítűzette.

Az Ipolysági küldöttség, mely Deák Ferencz temetésére ment Budapestre, egy tagja ruhájával telt bőröndjét a vácsi uton egy csavargónak adta át, hogy szállására utána vigye; egyszerre azonban észrevette, hogy a csavargó bőröndjével együtt eltűnt.

Felolós szerkesztő: **Horváth Danó.**
Főmunkatárs: **Harmos Gábor.**

Nevezetes állami- s értékpapírok árfolyama.

É r t é k e k	Január hó				Február	
	27	28	29	31	1	2
Magyar vasúti kölesön	98-50	98-50	98-75	98-75	98-25	—
Magyar jutalmi sorsjegyek	76-75	76-50	76-25	76—	76—	—
1874. m. k. kincstári utalvány 6%.	103-75	103-75	103—	103—	103—	—
Magyar földtehermentesítés	76-75	76-50	76-50	76-25	76-75	—
1867. sorsolási záradékkal	76—	76-25	76—	76—	75-50	—
Szólló dézsmaváltás (100 frt.)	74—	74-25	74—	74—	73-75	—
Oszt. állami adóság papirokban 5%.	68-75	68-75	68-75	68-60	68-60	—
„ „ „ ezüst	73-75	73-75	73-75	73-75	73-75	—
1860-iki sorsolás 500 frtos	112-50	112-50	112-50	112-50	—	—
„ „ „ 100 frtos	122-50	122-25	121-75	121-50	—	—
1864-iki „ 100 frtos	134—	134—	134—	134—	133-50	—
„ „ „ 50 frtos	133—	133—	133—	133—	133—	—
1839-iki sorsjegy kölesön	235—	235—	235—	235—	234-50	—
Dunagőzhajózási sorsjegy 100 frt.	95-25	95-25	95—	95—	95-25	—
Rudolf sorsjegy 40 frt.	13-60	13-60	13-60	13-60	13-60	—
Salgótarjáni köszén	64—	64—	64—	64—	64—	—
„ „ „ vasöntőde	33—	33—	33—	33—	33—	—
Császári arany	5-36	5-36	5-36	5-36	5-36	—
Oszt. magyar 8 frt. arany	9-20	9-20	9-19	9-19	9-17	—
Ezüst	104-85	104-85	105—	104—	104-50	—

H I R D E T É S E K.

A balassa-gyarmati takarékpénztár részvényesei a 1876. évi február 20-án d. e. 9 órakor az intézet hivatalos helyiségben tartandó évi rendes közgyűlésre tisztelettel meghívotnak. A megjelenésben akadályozottak meghatalmazással ellátott részvényes társaik által képviselhetetik magukat.

Tárgyak:

1. Az igazgatói jelentés előterjesztése.
2. Az igazgató és esetleg az aligazgatók megválasztása, vagy az új kereskedelmi törvény értelmében elnök, igazgatótanács és felügyelő bizottság megalakítása és megválasztása.
3. A választmány által tett intézkedések megbírálása.
4. A számvizsgáló és leltározó bizottságok jelentése a zárszámláról és mérlegről, és a tiszta jövedelem felosztása.
5. A számvizsgáló és leltározó bizottságok megválasztása.
6. Az alapszabályoknak az előbbi tervezet és az új kereskedelmi törvény értelmébeni átalakítása.
7. Az üzleti tisztviselők fizetéseik szabályozása.
8. A választmány egyharmadának új választása.

Kelt B. Gyarmaton, 1876. évi január 9-én.

Az igazgatóság.

Alant jegyzettek vas- fűszer- és vegyes áruk üzletében egy tanoncz martius 1-től felvétetik.
Losonczon, 1876. február havában.

Bulyi és Belágh.

Meghívás.

„Az első nógrádi földművelés-, ipar- s kereskedelmi hitelintézet” B. Gyarmaton az intézeti helyiségben folyó 1876. évi február hó 24-én délelőtt 10 órakor évi rendes közgyűlését tartja, melyre a t. cz. részvényesek ezennel meghívotnak.

Tárgyak:

- 1., A lejárt évi üzletforgalom, azamadások s a mérleg előterjesztése, — az ezek megvizsgálása s megalapítása tárgyabani határozat, s a felmentvény megadása a választmány részére.
- 2., A nyereség felosztása iránti intézkedés.
- 3., Az eddigi alapszabályok 56. §-ában foglalt egyéb rendes évi közgyűlési teendők.
- 4., Cégváltoztatás, — az alapszabályoknak az 1875. évi XXXVII. t. cz. értelmébeni módosítása.
- 5., Egy három tagu szavazatszedő bizottság kiküldése, s az elnök, alelnök, igazgatóság, s a felügyelő bizottság megválasztása.
- 6., A részvényekre történő további befizetések tárgyabani intézkedés.

A közgyűlésen szavazati joggal azon részvényesek birnak, kik mint ilyenek az intézet részvénykönyvében bejegyezvék s a gyűlés megnyitásánál az 51. §. értelmében szavazatképeseknek elismertetnek.

B. Gyarmaton, 1876. évi január hó 27-én.

Gróf Forgách Antal s. k.,
elnök.